

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

Nebezpečí v jízdárně

 C P R E S S

Šarlota a vysněný kůň 2: Nebezpečí v jízdárně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Nele Neuhausová
Šarlota a vysněný kůň 2: Nebezpečí v jízdárně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nele Neuhausová

Šarlota a vysněný kůň

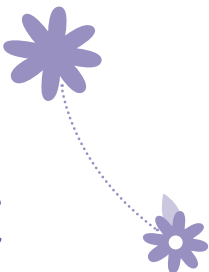
Nebezpečí v jízdárně

 CPRESS

Pro Dorothee

Opět v jezdecké stáji

„Šarloto! Tak už ses vrátila!“ zvolala s úsměvem paní Friesová, maminka mé nejlepší kamarádky Dorotky, když mě spatřila ve dveřích. „Kdy jste přijeli?“

„Dobrý den, paní Friesová.“ Přeshlapovala jsem nedočkavě z jedné nohy na druhou a nejraději bych rovnou vyběhla do Dorčina pokoje, abych jí mohla hned za tepla sdělit tu senzační novinu. „Před čtvrt hodinou. Je Dorka doma?“

Během dlouhé cesty z Noirmoutieru do Bad Soldenu jsem si pohrávala s myšlenkou, že tátu poprosím, aby mi půjčil mobil, abych mohla Dorce o Won Da Piem zavolat rovnou z auta. Nakonec jsem tomu pokušení odolala. Především proto, že vedle mě seděl můj starší bratr Filip, který by poslouchal každé mé slovo a určitě by si ze mě dělal legraci.

„Ne, není tady,“ odpověděla paní Friesová. „Můžeš třikrát hádat, kam šla.“

„Do stájí?“

„Samozřejmě. Kam jinam?“ zasmála se paní Friesová.

„Už šest týdnů se odtud ani nehne.“

Vůbec mě to nepřekvapovalo. I když jsme bydleli jen sto padesát metrů od stájí, Dorka, dcera našich sousedů, to k nim měla ještě o padesát metrů blíž. Před čtyřmi týdny jsem naše prosila, abych mohla strávit léto u Friesových, protože jsem si taky chtěla udělat jezdeckou zkoušku a trávit celé dny ve stájích. Bohužel neúspěšně. Teď už jsem věděla, že jsem vlastně měla velké štěstí, jinak bych propásla nejlepší léto svého života.

„Jasně,“ řekla jsem paní Friesové. „Díky!“

Už jsem byla na odchodu, když na mě zavolala.

„Šarloto, počkej. Chci ti něco říct,“ spustila po krátkém zaváhání. „Něco... něco se stalo.“

Mně taky, pomyslela jsem si, ale mlčela jsem.

„Dorka se bojí, že se na ni budeš zlobit,“ pokračovala naše sousedka. „Ale muselo se to všechno rozhodnout velmi rychle.“ Začala jsem být opravdu zvědavá, jaké tajemství mi chce říct. Proč bych se měla zlobit na svou nejlepší kamarádku?

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

Dorčina máma hledala vhodná slova, a to, co pak řekla, mě naprosto šokovalo.

„No, víš, hm, Inčini rodiče a my jsme před třemi týdny koupili koně.“

Zírala jsem na paní Friesovou, jako opářená. Na malou chvíli jsem úplně ztratila řeč.

„To... to je bezva,“ vysoukala jsem ze sebe. Celou věčnost jsme s Dorkou spřádaly plány, jak si spolu jednou koupíme koně. Šetřily jsme na tenhle náš sen každý cent. A teď má koně napůl s Inkou jen proto, že jsem odjela na čtyři

týdny na dovolenou. Kdyby mi náhodou rodiče před pár dny také nekoupili koně, určitě bych se v tuhle chvíli zklamáním rozplakala. Najednou jsem ucítila knedlík v krku a v koutku mého srdce vzplál hněv. Samozřejmě, že jsem své nejlepší přítelkyni toho koně přála, o to vlastně vůbec nešlo. Ale copak se o něm nemohla zmínit v dopise, který mi od ní přišel minulý týden na Noirmoutier? Nenapsala o něm ani slovo! Pročpak?

„Vážně, Loto, nezlob se na Dorku,“ prosila mě paní Friesová. „Víš, Inka a Dorotka našly na internetu náhodou nějaký inzerát a Inka toho koně znala z jezdeckého klubu ve Vogelsbergu. Byla tam už několikrát na prázdninovém výcvikovém kurzu.“

„Nejsem naštvaná,“ odpověděla jsem. Jen ... jsem zklamaná.“

Zdálo se, že Dorčina máma s tím, že mě její dcera s Inkou takhle obešly, úplně nesouhlasila. Koneckonců to já jsem byla Dorčina nejlepší kamarádka, ne Inka. Vypadalo to, že ji to opravdu mrzí.

„Holky tě určitě nechají na Corsariovi projet,“ snažila se mě utěšit.

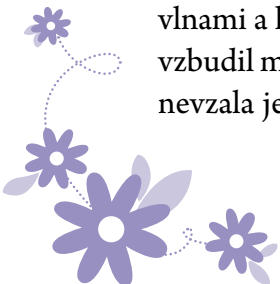
Najednou se mi do stájí vůbec nechtělo. Během posledních týdnů jsem úplně zapomněla, jaké to tam doopravdy je. Moji rodiče věřili, že jsme ve stájích jedna velká rodina. Ve skutečnosti to ale bohužel bylo úplně jinak. I když byli všichni velmi přátelští, stejně potají mysleli jen na svůj vlastní prospěch. Největší rivalita samozřejmě panovala mezi těmi, co neměli vlastního koně a jezdili jen na těch stájových.

Loudala jsem se pomalu ke stájím. Když jsem se nad tím pořádně zamyslela, byla to od Dorky a Inky pěkná podpásovka. Koupit si za mými zády koně. Inka na naše přátelství vždycky trochu žárlila. Bydlely jsme s Dorkou hned vedle sebe a ona až v sousední vesnici, vzdálené několik kilometrů. Vyzvedávala ji maminka a my často zůstávaly ve stájích o něco déle. Taky jsme se už několikrát pohádaly, protože se mezi nás Inka snažila dostat a jednu před druhou pomlouvala. A teď, když si spolu koupily koně, má určitě pocit, že se jí podařilo mě a Dorku konečně rozdělit.

Pokud náš instruktor Kessler dodržel slovo – o čemž jsem nepochybovala – nikdo o mém Won Da Piem nevěděl. Rozhodla jsem se, že si tuhle novinku nechám zatím pro sebe a trochu své báječné přítelkyně potrápím černým svědomím. Sama jsem pořád nedokázala uvěřit tomu, že se můj sen o vlastním koni stal skutečností. Od chvíle, kdy jsem zažila největší dobrodružství svého života a stala se znenadání majitelkou koně, uběhly jen tři dny.

Na začátku letních prázdnin prodali mého miláčka Gentu. Jen tak, z čista jasna. To mě hluboce ranilo, a tak jsem se rozhodla, že už se nikdy do žádného koně nezamiluji. Nakonec ale bylo všechno jinak. S předsevzetím, že se už v životě na žádného koně nepodívám, jsem odjela s rodinou na letní dovolenou na francouzský ostrov Noirmoutier. Jednoho večera jsem spatřila skupinku jezdců, kteří projížděli dunami na pláž. Pohled na koně cválající zpěněnými vlnami a koupající se v paprscích zapadajícího slunce opět vzbudil mou vášeň, až jsem tajně litovala, že jsem si s sebou nevzala jezdeckou výbavu. Moje máma mi ji ale potají za-

balila, a tak mě táta druhého dne zavezl do klubu Hippique, jezdecké školy na Noirmoutieru. Tam jsem se seznámila s učitelem jezdeckvím Nikolasem, jeho paní Veronikou, jejich synovcem Thierryem a jeho sestrou Sofií. Téměř každý den jsem trávila v klubu, čistila jsem koně a sedla, kydala hnůj v boxech a tak dále. Za odměnu mi Nikolas dával tvrdé, ale velmi užitečné jezdecké lekce na nejrůznějších koních. Dokonce jsem jezdila i bez sedla na lonži, abych zlepšila svůj sed a rovnováhu. Ano, i díky tomu bylo tohle léto bez pochyby nejlepší v mém životě! Nikdy nezapomenu na svůj první cval po pláži v sedle Brunetty, bývalého závodního koně. Nebo ten závod, ve kterém jsme s Le Zazou porazily Thierryho! Zpočátku jsem se v sedle cítila poněkud bezradně. Nebyla jsem příliš dobrá jezdkyň a chyběla mi odvaha, ale postupně jsem se zlepšovala. Během těch čtyř týdnů jsem byla v sedle skoro každý den a hodně jsem se toho naučila. Zdálo se mi, že od mého nešťastného příjezdu do Francie uplynulo minimálně půl roku!

Jeden z Nikolasových koní, šestiletý hnědý valach, mi od první chvíle připomínal Genta. Vlastně jen vzhledem, protože rozhodně nebyl tak klidný a dobře vychovaný. Nikolas tohohle hnědáka zrovna koupil a zjistil, že se s ním nezacházelo dobře. V prvních dnech na sebe nenechal ani sáhnout. Nakonec se mi díky mé trpělivosti podařilo získat jeho důvěru a k překvapení všech jsem byla jediná, koho na svém hřbetě snesl. Tajně jsem ho pojmenovala Won Da Pie a starala se o něj každý den. Na svou poslední vyjíždku po pláži a slanisky jsem Won Da Pieho směla osedlat. Cestou domů nás ale překvapila silná vichřice.

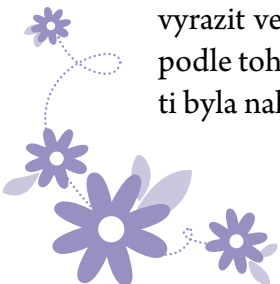

Veronika, instruktorka jezdeckví, měla se svým koněm nehodu a spadla do slaniska. Hřmělo a blýskalo se a já cválala na Won Da Piem pro pomoc. Večer za námi přišli Nikolas s Veronikou, které se naštěstí nestalo nic vážného, aby mi poděkovali. Nabídli mým rodičům, že nám Won Da Pieho prodají a k mému obrovskému údivu rodiče souhlasili.

A tak se stalo, že tenhle nádherný kůň patřil jenom mně. Příští pondělí ráno by měli přepravci koní naložit Won Da Pieho v Nantes na nákladák, aby se vydal na cestu do Německa! Nikolas vypočítal, že by cesta měla trvat zhruba třicet hodin. Takže nejpozději v úterý by měl být můj kůň tady! A tím se naprosto změní celý můj život! Budu moct jezdit každý den a nebudu odkázaná jen na jednu jedinou hodinu jízdy týdně.

Během dlouhé cesty z Noirmoutieru jsem si pořád dokola představovala, jak se budou ostatní ve stájích tvářit! Šimon, Dani, Annika a Zuzana, kteří patřili ve stájích k nejstarším a nás mladší buď vůbec nevnímali, nebo nás měli za poskoky, určitě prasknou závistí. Sice jsem si pořád plně neuvědomovala, co to vlastně znamená mít koně, ale nad vyhlídkou budoucích privilegií se mi tajil dech.

Budu moct jezdit v pondělí, kdy mají stájoví koně volno. Nebudu si muset nosit svůj kufřík na čištění koně domů, protože dostanu uzavíratelnou skříňku v prostorách za šatnou. Když budu chtít, můžu jít kdykoliv na jízďárnu nebo vyrazit ven. A můžu se zúčastnit každé jezdecké hodiny – podle toho, jak budu mít chuť. Radost z blízké budoucnosti byla nakonec silnější než mé zklamání.

Falešná kamarádka

Na jízdně bylo živo. Pan Kessler vedl hodinu jezdectví, na druhé půlce velkého cvičiště jezdila paní Schlichtová s Ralfem. Merle lonžovala svého svěřence Obermaata v horním výběhu. Byl to tak důvěrně známý pohled, a přesto jsem měla pocit, že jsem tu cizí. Poslední týdny jsem strávila v naprosto jiném světě a najednou jsem postrádala Nikolase a Veroniku, Sofii, Rémyho a ... Thierryho. Stále znovu jsem na něj musela myslet, na jeho modré oči a jeho pošklebky, které nebyly posměšné, ale naopak velmi milé. Čtyři týdny mě zlobil a dělal si ze mě legraci, ale já jsem se tím nenechala zastrašit. A když jsem se především se všemi loučila v klubu, přiběhl za mnou až k autu, zcela neočekávaně mě objal a dal mi vizitku se svým telefonním číslem a emailovou adresou. Pokaždé, když jsem na to pomyslela, cítila jsem motýly v břiše. Jaká škoda, že tady teď nemohl být! Myslel to opravdu vážně, když říkal, že ho mám navštívit v Paříži?

Došla jsem na konec příjezdové cesty a zhluboka se nadechla. Co když už teď nebudu Dorčina nejlepší kama-

rádka? Komu pak budu vyprávět o svých zážitcích na Noirmoutieru, o vyjíždkách, o své dobrodružné jízdě vichřicí a o... Thierryem?

Před stájem stálo několik koní, které jsem okamžitě poznala. Viky, Quick a Barbados. Posledního koně jsem neznala. Musel to být Corsario. A opravdu: Dorka a Inka tohoto bělouše právě hřebelcovaly.

„Loto!“

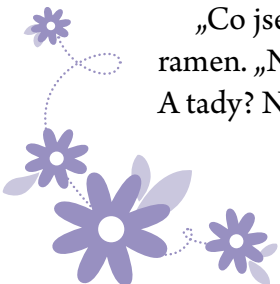
Jakmile mě spatřila, odhodila Dorka kartáč a hřebelec a vrhla se ke mně s otevřenou náručí. Její kadeře poletovaly kolem rozžářeného obličej. Srdečně mě objala. Ačkoliv jsem se na ni ještě zlobila, měla jsem upřímnou radost, že ji vidím. V uplynulých týdnech mi na Noirmoutieru hodně chyběla. S ní by to totiž bylo všechno ještě zábavnější.

„Ahoj, Inko!“ vykřikla jsem s předstíranou radostí na dívku, kterou jsem také vždy považovala za svou přítelkyni. Zdráhavě, ale s neskrývaným triumfem v očích přišla za námi. Její levá paže byla pořád ještě v sádře. Hned na prvním skokovém tréninku spadla a zlomila si ruku, jak mi prozradila Dorka ve svém dopise.

„Jak bylo ve Francii?“ zeptala se Dorka. „Vůbec ses neo-zvala! Přitom jsi nám to slibovala!“

Sakra. Tím se karta otočila. Opravdu jsem na to zapomněla. Ne, nepsala jsem jí záměrně, protože jsem se urazila a záviděla jsem Dorce, Ince a ostatním, že si o letních prázdninách udělají jezdeckou zkoušku. Beze mě.

„Co jsem ti tak měla psát,“ odpověděla jsem pokrčením ramen. „Nic moc se nedělo. Navíc ty lidi ve Francii neznáš. A tady? Nějaké novinky?“

Dorka a Inka na sebe mrkly.

„Copak?“ naléhala jsem na ně. „Tak povídejte!“

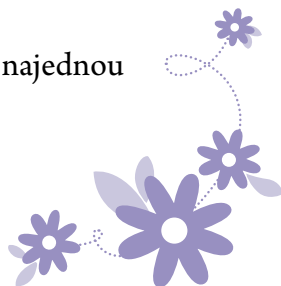
Záměrně jsem dělala, že o ničem nevím, i když jsem si samozřejmě okamžitě všimla toho nového koně.

„To je... no víš... my jsme...“ začala Dorka rozpačitě. „Chtěla jsem ti to všechno říct, ale neměli jsme číslo na tvého tátu... jinak bychom...“ Odmlčela se.

„Jinak byste – co?“ To je ale ubohá výmluva! Uvnitř jsem se celá chvěla, ale i tak se mi podařilo s bezelstnou tváří pohlédnout z Dorky na Inku a zpět.

Mé kamarádce bylo evidentně zatěžko přiznat, že zklamala mou důvěru. Moc dobře věděla, jak hluboce mě ztráta Genta zasáhla, a teď tady stála přede mnou a topila se v rozpacích. Ona, ta, která byla vždy ta rázná a rozhodná, v dopise nenapsala o svém koni ani slovo. Ale na rozdíl od Inky měla v sobě alespoň trochu slušnosti a trápilo ji špatné svědomí. Inka nedokázala potlačit svůj spokojený výraz. Vlastnila teď koně, a to na půl s Dorkou, po jejímž přátelství toužila vždy víc, než po tom mém. Byla jsem pro ni jen nepříjemná konkurence, asi i proto, že jsem byla o něco lepší jezdčyně než ona. Ale to se teď zdálo zcela nepodstatné. Jako obyčejná členka jezdecké školy jsem jí teď nesahala ani po paty. Zjištění, že je tak podlá, mě úplně zaskočilo. Nechci ani pomyslet na to, jak bych se cítila, kdybych neměla Won Da Pieho! Najednou jsem se v jezdecké stáji, která mi byla druhým domovem, cítila úplně cizí.

„Dorka a já jsme si koupily koně!“ vyhrkla najednou Inka. Její úsměv byl jednoznačně zlomyslný.

„Co? A kdy?“ Dělal jsem překvapenou. Dařilo se mi vypadat naprosto šokovaně, koneckonců to jsem taky byla.

„Před třemi týdny,“ řekla Inka a potvrdila tím, že mi Dorka tuhle novinku ve svém dopise zbaběle zamlčela. „Támhle ten bělouš, to je náš Corsario.“

„Loto, já ... eh ... to ... vážně jsem ti to chtěla říct dřív, než se to všechno dozvíš takhle,“ koktala Dorka a celá zrudla.

Popošla jsem k běloušovi a prohlížela si ho. Sice jsem nebyla velkým znalcem koní, ale musela jsem objektivně uznat, že Corsario byl opravdu mimořádný kůň. Minimálně o dvě pídě vyšší než můj Won Da Pie a sněhobílý. Měl přátelské tmavé oči a působil dobromyslně.

„To je váš kůň?“ ujišťovala jsem se ještě jednou.

Obě dívky přitakaly – Inka hrdě, Dorka rozpačitě.

„Jak se jmenuje a kolik mu je?“

„Corsario. Je mu patnáct,“ odpověděla Inka. „Holštýňák. Vyhrál přes dvacet skokových závodů.“

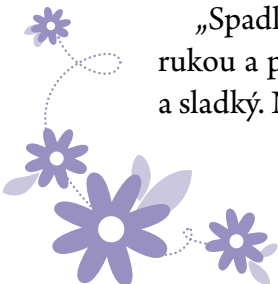
„Aha. A která z vás s ním teď skáče? Během kurzu na jezdeckou zkoušku jste se to určitě naučily.“

Tuhle jedovatou poznámku jsem si nedokázala odpuštit. Minimálně Inka se na kurzu nic nenaučila, protože si hned na začátku zlomila ruku.

„Máme Corsaria napůl,“ řekla rychle Inka. „Dorka s ním půjde na další lekci skoků a já se přidám, až mi sundají sádru.“

„A proč máš vlastně ruku v sádře?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem to už samozřejmě dávno věděla.

„Spadla jsem při tréninku parkuru,“ mávla Inka nedbale rukou a poplácala Corsaria na krku. „Je neuvěřitelně milý a sladký. Nikdy nevyhazuje a skvěle poslouchá.“

Mrkla jsem na Dorotku a ta jen sklopila oči.

„Ahoj, Šarloto!“ zavolal pan Kessler, instruktor jezdecktví, který právě skončil večerní lekci a protáhl se za námi pod hrazením.

„Tak, opět na souši? Jak bylo na dovolené?“ zeptal se.

„Prima,“ odpověděla jsem a zakřenila se. Taky se zasmál a naznačil mi, abych ho následovala.

„Kdy přijede tvůj kůň?“ zeptal se, když jsme byli od ostatních v bezpečné vzdálenosti.

„V úterý v poledne,“ odpověděla jsem. „V pondělí ráno ho naloží v Nantes. Cesta bude trvat zhruba třicet hodin.“

„Aha. Věděla jsi, že si tvé kamarádky také koupily koně? Trochu mě to překvapilo.“ Zadíval se na Inku a Dorku, které zvědavě, ale marně natahovaly uši.

„Ano, Inka mi to hned řekla.“ Pokrčila jsem rameny. „Zdá se, že je to skvělý kůň. Won Da Pie je ale... úplně jiný.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se pan Kessler. Opravdu ho to tak zajímalo?

„No, víte,“ zdráhala jsem se. Ve Francii mi to tak nepřipadalo, ale Won Da Pie rozhodně nebyl tak elegantní a pěstěný jako tenhle bělouš. „Je mu teprve šest a je docela pěkně temperamentní. Už několikrát jsem z něj letěla obloukem. Má slavný původ a ten pán, od kterého jsme ho koupili, si myslí, že by z něj jednou mohl být dobrý parkurový kůň. Ale zatím toho moc neumí.“

„V šesti je na to ještě celkem mladý. Znáš jeho rodokmen?“ zeptal se mě instruktor zvědavě a já si vzpomněla, že byl kdysi v mládí úspěšný parkurový jezdec.

„Otec se jmenuje Quidam de Revel, jeho matka je z chovu Le Tôt de Semilly a Starter.“ Tato francouzská jména jsem už dokázala vyslovit naprosto plynule. „Všichni patří ve Francii k docela dobrým parkurovým koním.“ Pan Kessler vykulil oči.

„Docela dobrým?“ Vypadalo to, že to na něj udělalo velký dojem. „Ty ho teda pěkně podceňuješ. Jak jsi přišla k takovému koni?“

„Já... eh... to byla spíš náhoda,“ koktala jsem překvapeně.

„No to snad není pravda!“ zasmál se. „Jsem na něj zvědavý. Nedivil bych se, kdyby s takovým původem neskákaly po stole i jeho papíry.“

Smál se svému vtipu, ale já ne.

„Co tím chcete říct?“ zeptala jsem se zmateně.

„Chci říct,“ zvážněl opět náš instruktor, ale jeho nadšení bylo stále patrné, „že hřebci, které jsi vyjmenovala, patří k těm nejlepším skokanům na celosvětové úrovni! Otec Quidama de Revel je Jalisco B, který je synem Almé Z, stejně jako proslulý Galoubet žokeje Rodriga Pessease, který byl otcem bývalého špičkového koně Baloubet du Rouet. Z těchto chovů pochází celá řada mistrů světa a olympijských vítězů!“

Nerozuměla jsem ani slovo. Stála jsem tam jako oparená a koukala na něj. V takové euforii jsem našeho instruktora ještě nikdy neviděla. Pan Kessler byl většinou spíš flegmatický a neměl sklony k výbuchům veselí. Byla tohle jedna z těch prvních změn ve chvíli, kdy se z obyčejného člena jezdecké školy stane majitel koně? Naše rozhovory

se do dnešního dne omezily jen na jeho povely během lekce jezdeckví a přátelské „Dobré ráno!“ a „Na shledanou!“.

Lehce omámená jsem ho pozorovala až do té doby, než zmizel ve stájových vratech.

„Proč s tebou Kessler tak dlouho mluvil?“ Dorka stála za mnou a já jsem leknutím poskočila, protože jsem ji vůbec neviděla přicházet.

„Ach, šlo o... Francii,“ vymluvila jsem se. V určitém smyslu to byla pravda.

„Loto,“ pokračovala Dorka. „Vím, že se teď na mě asi určitě zlobíš. A chápu to.“

Byla jsem v myšlenkách úplně jinde a v první chvíli jsem nevěděla, co mi říká.

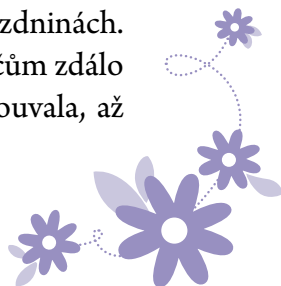
„Proč bych měla být našťvaná?“ odpověděla jsem překvapeně.

„Vždyť víš, kvůli Corsariovi.“

„Ach tak. Řekla mi to tvoje máma,“ přiznala jsem. „Nejsem našťvaná. Možná jen trochu zklamaná.“

„Musíš mi věřit, Loto, vážně jsem to tak nechtěla. Ale Inka začala vyšilovat. Vždyť víš, jaká umí být, když něco opravdu chce.“ Pokrčila rameny a vypadala tak nešťastně, že jsem se musela hodně držet, abych ji nechala i nadále v tom, že se na ni zlobím. Tak moc jsem jí už chtěla povykládat o Noirmoutieru.

„Corsario patřil lidem z hřebčína Sonnenborn, z jezdeckého dvora, ve kterém byla Inka už dvakrát na prázdninách. Chtěli za něj osm tisíc euro, což se Inčiným rodičům zdálo moc,“ vyprávěla Dorka. „Tak dlouho mě přemlouvala, až

jsem se zeptala našich. Mnohem raději bych koupila koně s tebou, Lotko. Vážně.“

Věřila jsem jí.

„Nejdřív jsem to nechápala, ale pak mi došlo, že nás Inka chtěla rozdělit,“ spustila Dorotka jako vodopád. Evidentně se jí ulevilo, že se mnou může konečně mluvit. „Chci říct, mohla se klidně zeptat Beáty nebo někoho jiného ze stájí.“

„Proč jsi mi o tom nic nenapsala?“ zjišťovala jsem dál. Nechtěla jsem jí to dát zadarmo.

Dorka svěsila hlavu. „Nedokázala jsem to,“ přiznala má přítelkyně. „Cítila jsem se hrozně, Lotko, musíš mi to věřit! Vždycky jsem si představovala, jak se budu radovat, až jednou budu mít koně, ale Corsario mě vůbec nebaví. Protože... chci tím říct... vždycky jsme snily o tom, že si koně pořídíme spolu. To Inčini rodiče vlastně přesvědčili naše.“

Jak bych se na jejím místě zachovala já? Dokázala bych se vzdát vidiny vlastního koně jen proto, abych neublížila své nejlepší kamarádce? Zamyšleně jsem Dorku pozorovala. Odpověď zněla: Ano. Ano, já bych to neudělala. Neříkám, že bych byla anděl, ale vždy jsem byla velmi loajální. Často až moc důvěřivá, ale rozhodně ne vypočítavá. Koupě Corsaria by byla zřejmě poslední tečkou za naším přátelstvím, pravděpodobně bych do stájí už nikdy nevkočila, nebýt Won Da Pieho, který čekal patnáct set kilometrů odsud na přepravu do Německa.

„Ach, vždyť je to jedno,“ pokrčila jsem rameny. Mé zklamání vyprchalo. „Myslím, že je skvělé, že máš vlastního koně. Protože díky tomu si můžeme brzy vyjet někam do přírody, anebo taky možná někam na závody.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Dorka nechápavě.

„Taky jsem ti něco neřekla,“ přiznala jsem a ztišila jsem hlas, ačkoliv bych to nejraději zakřičela na celé kolo. „Rodiče mi před třemi dny taky náhodou koupili koně. Je to valach, je mu šest a jmenuje se Won Da Pie. Přivezou ho sem v úterý. Pan Kessler už o tom ví.“ Dorotka na mě ohromeně zírala, ale pak se její obličej rozzářil úsměvem a byla zase najednou jako dřív.

„Páni, Loto, to je naprosto geniální!“

„To je.“ Zakřenila jsem se. „Takže teď máme každá svého vlastního koně!“

„Páni, to je neuvěřitelný!“ Dorka celá zářila. „Už nemusíme jezdit na stájových koních!“

Můžeme si spolu vyjet, kdykoliv budeme chtít,“ dodala jsem zasněně.

„A o podzimních prázdninách si můžeš udělat jezdeckou zkoušku,“ radovala se Dorka. „Budeme spolu chodit na parkurové tréninky! To je bezva! Ostatní budou koukat!“

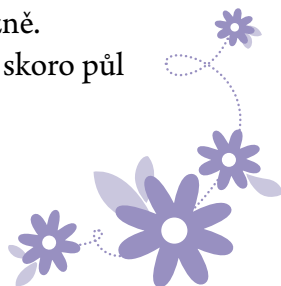
„Na to se můžeš spolehnout!“

Zasmály jsme se na sebe. I když si to Inka tajně přála, nepodařilo se jí naše přátelství rozdělit.

„Opravdu jsem měla špatné svědomí,“ přiznala se mi Dorka, když pominula první vlna našeho společného nadšení. „Inka mě vysloveně vydírala. Když jsem z počátku nechtěla, tak brečela a pořád mi volala. Teď už vím, čeho tím chtěla dosáhnout.“

„Chtěla mě vyšachovat,“ dodala jsem zcela vážně.

Podívala jsem se na hodinky a zjistila, že už je skoro půl osmé.

„Musím domů,“ řekla jsem. „Nechci mít s našima hned první večer problémy.“

„Tak se uvidíme zítra,“ odpověděla Dorka. „Inka má lekci v devět na Corsariovi, jde na ni i se zlomenou rukou.“

V tu chvíli mě něco napadlo. Doma mi ležela permanentka na hodiny jezdeckví, kterou v budoucnu nebudu potřebovat. Zbývaly mi na ní ještě dvě hodiny.

„Víš co,“ řekla jsem Dorce, „pojedu s vámi. Naposledy se projedu na stájovém koni.“

Utíkaly jsme do sedlářny, která současně sloužila jako kancelář. Na psacím stole ležela tlustá kniha s rozvrhem lekci. U lekce v devět byla zatím zapsaná pouze tři jména. Připsala jsem tam svoje. Uvidíme, co jsem se od Nikolase za ty čtyři týdny na Noirmoutieru naučila!

